

MÈDIUMAS 31

2004 m. vasaris
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina -
iš dvasinės krikščionybės taško

Malda už mirusiuosius

TURINYS

Už mirusiuosius turime melstis
Ką sukelia malda pas mirusiuosius?
Maldos ribos už mirusius
Kaip malda pasiekia mirusius?
Vietos danguje neįmanoma nusipirkti
Ir mirusieji meldžiasi už mus žmones
Mirusiuosius reikia paleisti
Malda prie kapo
Susitaikymas su mirusiais

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą (vokiškai Geisteslehre). Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas (vok. Lene ir Josef). Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mèdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir pavišiniami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas įsitikinimu ir tikrumu.

Malda už mirusiuosius

Pagal dvasišką mokslą, žmogus po savo mirties egzistuoja kaipo dvasinė būtybė toliau, nors mūsų žemiškoms akims ta būtybė ir daugiau nebematoma. Mes

prileidžiame tolimesnį, žmoguje esančios būtybės, pomirtinį egzistavimą, kadangi mes apie tai jau anksčiau panagrinėjome. Kas tačiau šia tema norėtų išsamiau užsiimti, tegul skaito žurnalo Mèdiumo nr. 1 (Kas atsitinka mirštant?) ir nr. 4. Šiame numeryje mus domina klausimas, ar prasminga arba net ir būtina už mirusiuosius melstis!

Kai kurios religinės bendruomenės tvirtina, kad nesą reikalinga už mirusiuosius melstis. Jos remiasi Biblija - ten nieko neparašyta, kad Jėzus apie tai būtų ką nors sakęs; be to, mes esą per jo kraują jau išganyti. Kodėl Jėzus niekuomet apie maldą už mirusiuosius nekalbėjo, mums paaiškina dvasinis mokytojas Juozas sekančiai: malda už mirusiuosius galėjo tik po išganyto per Jėzų Kristų prieš du tūkstančius metų tapti veiksminga. Kristus tuomet visoms puolusioms būtybėms vėl atidarė kelią į dangų. *Iki tol visi mirusieji turėjo vis ir vėl grįžti į Luciferio valdą - į pragarą.* Tai buvo kadaise įvykusio angelų nupuolimo iš dangaus pasekmė (palyg. Mèdiumas nr. 6). Nors mirusieji, kurie kaip žmonės padoriai ir teisingai gyveno, galėjo pragaro pagerėjimo laiptais pasiekti priešpragarį - ten jie turėjo laukti išganyto (dangus dar buvo uždarytas, t.y. kilimas aukštyn neįmanomas). Po išganyto per Kristų, dangus buvo vėl atviras ir buvo galimybė, pakilti į dangų per naujai įkurtus skaistyklos etapus, būtent tiems, kurie Dievo pasauliui jau priklausė. Čia ir yra priežastis, dėl kurios Jėzus Kristus niekad negalėjo siūlyti už mirusiuosius melstis, nes maldos geradarybė iki išganyto jiems nebūtų pasireiškusi.

Už mirusiuosius reikia melstis

Po Jėzaus Kristaus išganyto (palyg. Mèdiumas nr. 8) maldos už mirusiuosius yra jiems pagalba jų kelyje per skaistyklą - jos laikinai sumažina jų skausmus, jaučiamos kaip atgaivinančios ir atšviežinančios ir padeda jiems dvasiniai pakilti. Todėl sulyg mūsų dvasiniais mokytojais - po Kristaus atlikto išganyto Dievo dvasios vis ir vis taip mokino - būtina, kad mes melstumėmės už savo mylimuosius, esančius dvasiniame pasaulyje. Jeigu jiems nereikia mūsų maldų arba jeigu jie toli nuo Dievo randasi ir yra atskirti, kad jiems kol kas maldos negali jų nunešamos, tai tuomet Dievo dvasios tas maldas nuneša kitiems mirusiesiems, kurie turi eiti lengvesniu ar sunkesniu skaistinio keliu. Tačiau jokia būdu nedingsta per nuoširdžią maldą susidariusi galia - jokia malda nedingsta!

Skausmas ir kančia tęsiasi ir po mirties

Kadangi žmonės galvoja, jog per Jėzaus kraują esame nuo visų nuodėmių atpirkti, todėl daugelis gyvena neteisingame galvojime, būtent, kad mirtis reiškia tam žmogui visų problemų, kančių ir skausmų galą ir kad mirusysis (čia manoma visuomet ir moteriškoji forma) tuomet ilsisi ramybėje. Mes, tačiau, iš savo dvasinių mokytojų sužinojome, kad mirusieji pirmiausiai turi labai dažnai didelę neramybę; jie susirūpinę likusiais savo artimaisiais, ko gero dar daugiau, nei artimieji savo mirusiaisiais. Jų liūdesys ir sielvartas yra kartais daug didesni, nei likusiųjų skausmas dėl netekties. Dažnai mirusieji per greitai užmirštami, kai tuo tarpu pastarieji nori glaudų ryšį su artimaisiais žemėje palaikyti.

Žurnale Mèdiumas nr. 2 (skyrius Skausmas ir kančia ir po mirties) mes išdèsteme, kaip labai problemos, skausmas ir kančia gali ir aname pasaulyje tęstis toliau - prieš prasidedant skaistinio laiko. Žemiau pateikiame santrauką minėtos temos:

+ Žmonės, kurie staiga, be jokio nujautimo, turi apleisti šį pasaulį - ar tai būtų automobilio avarijos atveju, ar nukritus lėktuvui, ar karinių veiksmų pasėkoje arba per staigią ligą - dažnai ateina į aną pasaulį kupini nusivylimo ir jų neįmanoma paguosti. Jie yra staiga atskirti nuo savo šeimos, negali savo pareigų ir uždavonių atlikti, palieka savo šeimą, tam tikra prasme, palieka savo šeimą vienišą, kaip našlaičius. Dievo dvasios rūpinasi tokiais nusivylusiais - jos nuveda juos į dvasinius *poilsio namus*, kur jais rūpinamasi.

+ *Smurto aukos arba žemėje gyvenant kankinti žmonės, kurie dideliuose skausmuose turėjo mirti*, nėra aname pasaulyje staiga nuo tų kančių išvaduoti. Išgyventa situacija su juos kankinusiems žmonėmis yra vis dar jų dvasinėse akyse, nes dvasinis kūnas tuos jausmus ir jautimus suėmė į save ir pasiėmė su savimi. Mirusysis tad kurį laiką jaučia tuos pačius skausmus ir kančias, kurias jam sukėlė žemėje. Tokie, laikinai sergantys ir kenčiantys mirusieji patalpinami dvasinėse *ligoninėse* arba *sanatorijose*. Kūno skausmams praėjus, prisiminimas apie kančias dar egzistuoja toliau. Tai reiškia, kad mirusieji, taip lengvai su savo likimu, kurį jie kaip žmonės turėjo išgyventi, nesusidoroja. Todėl dabar jiems reikalingas sieliškas gydymas.

+ *Mirtis sudeginant* dar ir mirusiam yra labai skausminga - jis dvasiniame pasaulyje toliau šaukia, tačiau joks žmogus jo negirdi. Jo dvasinis kūnas jaučia skausmus, kadangi siela juos į save suėmė. Jam pagelbsti misionieriškos dvasios. Jos, pavyzdžiui, paguldo jį ant paklodės, padrėkintos „dvasiniame gyvastingume“ (vokiškai „geistiges Od“) ir įvynioja. Tokiu būdu, kenčiančioji dvasinė būtybė gauna narkozę ir skausmų daugiau nejaučia. Po to nugabenama į dvasinę ligoninę arba sanatoriją.

+ Sulyg dvasiniu-krikščionišku mokslu, joks žmogus *neturi teisės pats savo gyvenimą užbaigti*. Jis yra Dievo duotas ir kai ateis laikas, Dievas vėl jį paims. Jei žmogus pats sau galą padaro, tai angelai sargai liūdi dėl jo ir jo veiksmo. Tačiau į kiekvieną atvejį žiūrima individualiai, būtent, dėl kokių priežasčių buvo tai daroma, ar iš nepatenkinimo, ar iš beviltiškumo, pykčio arba keršto. Tokių žmonių dvasinė pažanga per tai ilgam laikui sutrukdoma - jie turi patys tą didelį nusižengimą atitaisyti. Pagal Dievo malonę ir mielaširdingumą, Dievo dvasios nenuiteisia tokio mirusiojo, bet jam suteikia pagalbą.

+ *Narkomanai yra ir po mirties narkomanai*, nes vien mirtis neišsprendžia to liguistumo. Mes žmonės manome, kad mirtis yra išlaisvinimas nuo liguistumo; mes manome, kad mirusiesiems dabar einasi gerai. Tačiau mūsų dvasinis mokytojas paaiškino, kad narkomaniškumas nesibaigia su mirtimi ir kad tokiems mirusiesiems prieš akis stovi dar labai sunkus laikas (daugiau apie narkomanų kančias ir bėdas ir to liguistumo išgydimą galima rasti Medium nr. 2).

+ Kai kurie mirusieji būna *apsivylę anuo pasauliu*, kadangi jie negali apsiprasti su savo likimu, t.y. paskyrimu į tam tikrą vietą. Jie „nesili ramybėje“, kaip paprastai manoma. Vieni mirusieji nepatenkinti dėl to, kadangi jie mano jog jie žemėje gyveno teisingai (vokiškai gerecht)

, kiti vėl yra apsvylę, kad jų bažnyčia jiems nesakė tiesos, kurią jie dabar mato kaip o dvasinę realybę.

+ Netikintieji - tai žmonės, kurie netikėjo į Dievą ir anuo pasauliu ir neieškojo tiesos - turi „lauke“, (taip sakant už durų - vert.) laukti kol Dievo dvasinis pasaulis teiksis juos įsileisti ir su jais kalbėtis. Tai yra taip vadinami „benamiai“, kurie, nors randasi Dievo pasaulyje, bet jais niekas nesurūpina. Jie nuvedami į jų išsivystymui atitinkamą vietą ir pasaulį, į jiems „priderančią šešėlinę karalystę“. Ten jie ilgą laiką turi nuošaliai būti kol jie galės gėrėtis dieviška taika.

Kristus mus ne nuo visų nuodėmių atpirko

Daugelis krikščionių galvoja, kad Kristus mus nuo visų nuodėmių išganė - nuo buvusių ir nuo būsimų - ir dėlto nereikia daugiau ypatingų pastangų dėti. Tai yra didelis klydimas. Taip, Kristus visus nupuolusiuosius nuo nupuolimo nuodėmės, nuo mirties nuodėmės išvadavo, taip kad kiekvienas nupuolusysis gali kopti aukštyn ir į dangų grįžti. Tačiau Kristus nemirė už tas nuodėmes, kurias kiekvienas savo kasdieniniame gyvenime padaro. Tai būtų juk nužengimas prieš teisingumą, jei gyvenimo būdas šioje žemėje neturėtų įtakos kiekvieno žmogaus ateities likimui.

Kas ant žemės save apsinkino arba nusidėjo, tas turi kada nors po žemiškos mirties ilgenį ar trumpesnį arba net neribotą laiką pereiti *skaistinimo, taurėjimo periodą*. Ilgumas priklauso nuo apsisunkinimo dydžio ir mirusiojo laikysenos aname pasaulyje. Kas tačiau žemėje nusipelnė, to laukia aname pasaulyje džiaugsmingas laikas. Bet ir žmonės, kurie gerai ir dorybingai gyveno, kai kada neišlaiko išbandymų - jie tuomet skaistinimui, taurėjimui turi pirmą laiką atlikti pasiaukojimo reikalaujančią tarnybą žemesnėms dvasioms; vieną vertus, kad šis darbas irgi turi būti atliekamas, antrą vertus, kadangi tas darbas tuo pačiu prisideda ir prie taurėjimo. Žurnale Medium nr. 2 (Skyrius Skaistėjimo (arba taurėjimo- vert.) laikas) yra sekančios taurėjimo galimybės išsamiau aprašytos: pasiaukojanti tarnyba žemoms dvasioms, su kitais gyventi kartu; pažeminimas iš nerangių, silpnų dvasių pusės; sunkaus darbo atlikimas; atskyrimas/Izoliacija.

Principiniai aname pasaulyje yra šitaip: *kiekvienas gyvena su sau lygiais kartu arba vienodai išsivystę būna kartu*. Miręs žmogus, kuris pinigų troško, mėgo bartis arba yra neapykantos kupinas, susiranda sau tokius pat, kurie pinigų troško, mėgo kivirčytis arba pilni neapykantos; jų pasaulis yra nelaimingas, disharmoniškas. (Šis įstatymas negalioja apsisunkinusiems žudynėmis ir plėšikavimu - jie atskirai prikaustomi (vokiškai verbannen - vert.) prie uolų, bažnyčios bokštų, namų sienų, gatvių, pakelių ir kt.). Bet taip pat ir teisėtas, geraširdis, mielas žmogus aname pasaulyje gyvena kartu su sau lygiais, kur apsieinama su meile ir su supratimu - tai kaip priešingybė mūsų pasauliui, kuriame atsižvelgiantieji ir beatodairieji arti vieni kitų gyvena.

Malda reikalinga mirusiems

Mūsų dvasiniai mokytojai mus vis ir vis ragino už mirusiuosius melstis. Malda už mirusiuosius būtina, nes visi turi ką atitaisyti; dangiškosios būtybės juos nuveda į vietas aname pasaulyje, kur jie turi nepriteklių - jie veltui ilgisi viso to, kas jiems dangišką džiaugsmą galėtų suteikti. Mes, žmonės, irgi nežinome kur mirusiųjų kelias

juos aname pasaulyje nuvedė. Gal jiems tokia malda kaip balzamas. Mirusiems, kurie randasi dar taurėjime, skaisėjime arba net sunkioje padėtyje, kiekvienu atvėju tokia malda yra balzamas.

Ypatingai už tuos turime melstis, kurie kadaise kaip žmonės netikėjo Dievo pasauliu. Prašykime, kad jais būtų rūpinamasi ir jų pasigailima, juos pastiprintų, pakeltų aukščiau ir jiems paguodos suteiktų. Bet taip pat žmonėms, kurie savo žemišką gyvenimą užbaigė nenatūraliai, patys jį užbaigė, reikia mūsų maldų, nes šiaip jie jaučiasi pasimetę, vieniši. Jie turi tam tikrą laiką tamsoje praleisti, gyvena toje padėtyje, kurioje buvo, kai nusižudė. Jie vis ir vis galvoja, kad turi nusižudyti, bet jie pamato, kad jie jau negali nusižudyti! Mus ragino melstis ir už sielas, kurios „vaidenasi“, pavyzdžiui, namuose visokeriopą triukšmą kelia, baladojasi ir pan., tokiu būdu bandydamos atkreipti į save dėmesį. Su nuoširdžia malda galime joms kelią paarodyti.

Mirusieji džiaugiasi žinodami, kad juos prisimename ir už juos meldžiamės

Mirusiems pasakoma, kad už juos meldžiamasi žemėje. Tokia žinia mirusiems yra malonumas. Jie prisimena žemišką gyvenimą, kai kuriuos atsitikimus arba veiksmus, kuomet jie, ko gero, apsisunkino. Kai jie sužino, kad tam tikras žmogus už juos meldžiasi, tai jiems pasidaro lengviau, jie tokia žinia ypatingai džiaugiasi. Tai panašu kaip pas žmogų, kuris iškeliavo į tolimus kraštus ir dabar sulaukia žinių iš savo artimųjų. Tokia žinia atgaivina jo praeitį ir reiškia dalį tėviškės, kuri staiga prie jo priartėjo. Jis laimingas, kad neužmirštas ir per tai susidaro dvasinis ryšys.

Mirusieji mielai tokia žinia ir džiaugsmu pasidalina su savo dvasiniais draugais ir tais, su kuriais kartu gyvena. Jie didžiuojasi, galėdami sakyti, kad ant žemės jų prisimenama ir už juos meldžiamasi. Mirusieji laimingi, kai žino, kad jų artimieji ir draugai su jais turi dvasinį ryšį. Ypatingai kenčiančios dvasios pajunta maldos gerumą.

Bet ir mirusieji, kurie aname pasaulyje gyvena harmoniškose sąlygose, džiaugiasi maldomis, ateinančiomis iš žemės, nes jiems tai pasveikinimas. Ir jie laimingi, kai žino, kad ant žemės gyvenantieji, galvoja apie dvasinį pasaulį ir kad jie per tą maldą su Dievu ir Kristumi ir su šventu dvasiniu pasauliu susirišę. Ir jie didžiuojasi, galėdami kitiems papasakoti, kad jų giminės juos prisimena ir su jų pasauliu yra susijungę.

Per Vėlines daug žmonių aplanko kapus, bet nesimeldžia ten - tuo metu kai ir daug mirusiųjų nuvedami prie jų kapų - mūsų mokytojas Juozas atkreipė tame sąryšyje dėmesį į sekantį dalyką: mirusiajam yra sunku matyti, kai tik jo kapas puošiamas, kur jo žemiškasis apdangalas, t.y. jo kūnas, ilsisi, o žmonės stovi ir tyli, nesimeldžia, tik žiūri į ant kapo padėtas gėles. Didelis skausmas apima tokį mirusįjį, kai jis mato, kad tik jo laikinas kūnas puošiamas, o juo, mirusiuoju, nesidomima.

Mūsų dvasiniai mokytojai patarė melstis *ne tik už mūsų gimines ir artimuosius, bet į maldą įjungti ir visus mirusiuosius*. Kas tik už savo gimines meldžiasi, tas, taip sakant, Dievą lyg tik sau ir savo giminėms savinasi; tai esanti egoistinė ir savanaudiška malda, kur galvojama tik apie savo gerovę.

Jeigu būtų amžinas prakeikimas arba amžinas pragaras (plg. Mėdiumas nr. 20, skyrius: Amžinojo pragaro nėra), tai klausimas, kada, po kokios nuodėmės malda būtų beprasmiška, būtų pagrįstas, nes tada išgelbėjimas vis vien nebūtų įmanomas, todėl už sunkiai nusikaltusius nereikėtų ir melstis! Laimei, amžinojo prakeikimo nėra, nes visi gali grįžti namo, vėl pasikelti į dangų. Klausimas tik, kaip ilgai kiekvienai būtybei reikia pakilti į dangų. Net Liuciferis vieną kartą grįš į Tėvo namus! Nes pagal Kristų, niekas iš tos didžiulės kūrinijos neturi dingti. Kartą visi turi grįžti į dangiškąjį pasaulį.

Ką gero malda duoda mirusiesiems?

Mes galima daugiau ar mažiau matyti, ar mūsų malda mūsų kasdieniame gyvenime pasireiškia. Bet ar malda veikia pas mirusiuosius, toks patikrinimas neįmanomas, kadangi veikimas mums nematomas. Šiuo atveju mes priklausome nuo informacijų, kurias gauname iš anos pusės, iš Dievo dvasių. Mūsų dvasiniai mokytojai per visus tuos ilgus metus vis ir vis sakė, kad malda pas mirusiuosius pasireiškia nustatytos tvarkos rėmuose.

Žemiau išdėstysime, ką žmonės su savo malda gali pas mirusiuosius pasiekti.

+ *Malda paskatina ir padrašina stengtis pakilti, pereiti į augštesnį lygį*

Pakartotinas meldimasis yra mirusiesiems aplanai pagalba - jie tai išgyvena teigiamai. Jiems suteikia paskatinimo ir drąsos, stengtis siekti augštesnio lygio, laiptais aukščiau pakopti. Tai tinka ir tiems mirusiesiems, kurie būdami žmonės netikėjo į Dievą ir į gyvenimą aname pasaulyje.

+ *Malda kurį laiką palengvina jų padėtį*

Nuolanki malda mirusiesiems vertinga, kadangi Dievo angelai juos aplanko ir praneša, kad ant žemės už juos meldžiamasi. Daug kas prašo juos nuvesti pas besimeldžiančius žmones, kad galėtų su jais kartu pasimelsti ir kad Dievas jiems atleistų. Jei taip įvyksta ir jie gali kartu melstis, tai jiems tada būna panašiai kaip ligoniui, turinčiam skausmą, kuriam duodami jų nuraminimui vaistai - jie tam tikrą laiką veikia. Tačiau po kurio laiko vėl skausmas sugrįžta - nes jo priežastis nepašalinama.

Net ir sunkiai nusidėjusioms sieloms, kurios suvaržytos yra ir turi ilgą skaistinio ir kentėjimo laiką prieš akis, malda pagelbsti. Čia galima su sunkia operacija palyginti, po kurios dideli skausmai gali būti: raminantys vaistai padeda ligoniui panešti skausmus. Panašiai yra ir su sunkiai kenčiančiais mirusiaisiais - malda palengvina jų padėtį. Jie neišvaduojami iš jų skaistinio vietovės ir jų našta nepašalinama - jie turi ją taip ilgai nešti, kol jų siela bus išskaistinta. Tačiau malda suteikia jiems didelį palengvinimą. Jie todėl ilgisi žmonių maldos.

+ *Klaidžiojančias dvasias malda nuramina, joms yra gera, jas atgaivina ir joms pagelbsti*

Pamaldūs ir kilnūs žmonės eina dažnai į bažnyčią pasimelsti už vargšes sielas. Jie negalvoja apie kurį nors mirusįjį specialiai, bet jie nori bendrai vargšėms sieloms aname pasaulyje pagelbėti. Būna taip, kad Dievo dvasios apsinkintąs sielas

sušaukia ir nuveda pas besimeldiančius žmones. Žmonių malda jas nuramina, joms būna gera, atgaivina ir pagelbsti.

Arba vėl, per Visus šventuosius ir Vėlines žmonės aplanko kapines, prisiminti savo mirusiųjų. Ateina į kapines ne tik daug mirusiųjų giminių, bet ir kitų mirusiųjų. Žmonių malda į gerą yra ne tik savo mieliems mirusiems, bet ir nežinomoms sieloms.

Gerai tad žinoti, kad mums meldžiantis už tam tikrą sielą, dar ir kitos būtybės prisijungia, kurias mūsų maldos nuramina, į jas gerai veikia ir joms pagelbsti. Joms tai yra iškilmingas pergyvenimas, kad jos dalyvauja kartu. Šitas žinojimas tegul bus mums paskata ir ateityje, nuoširdžiai melsti už mirusius.

+ *Besimeldžiantys žmonės yra pavyzdys prie žemės pririštoms dvasioms, kaip galima melstis*

Šalia jau minėtų maldos gerumų mirusiesiems, reikia čia dar atkreipti dėmesį, kas maldai apamai galiojka: kas meldžiasi, tas yra pavyzdys prie žemės pririštiems (vokiškai erdgebunden - vert.) mirusiesiems (plg. Mėdiumas nr. 5), kaip galima iš viso melstis. Tokie mirusieji, aplankydami žmones ant žemės, kurie meldžiasi, gali iš jų išmokti melstis. Ne visos dvasios sugeba pamaldžiai melstis, kadangi jos ir kaip žmonės to nesugebėjo.

Pamaldi (vokiškai andächtig - vert.) malda veikia kaip liepsna, kaip šviesos spindulys, kaip žaibai į dvasines būtybes, ko žmonės, betgi, nemato. Dievo dvasios atveda tokias būtybes, kurios dar žmogiškai jaučia, pas besimeldžiantį žmogų, kad iš jo išmoktų. Tokios dvasios iš žmogaus greičiau kai ką priima, nei iš dangiškų būtybių.

Žmogus gali savo pavyzdinę funkciją atlikti, dvasioje nusileisdamas į gelmes pas kenčiančias būtybes ir joms parodydamas kaip reikia melstis, pats pasimeldamas.

Ir vaikų nuoširdi malda gali būti mirusiesiems kaip pavyzdys. Dvasinis mokytojas Juozas kartą pasakojo apie vaiką, kuris meldėsi už vargšes sielas, esančias didelėje bedoje, ypačingai už tas, apie kurias niekas nepagalvoja. Vaikutis prašė, kad šviesa pasiektų ir vargšes sielas ir joms kelią apšviestų. Kai vienas mirusysis, kuris kaip žmogus buvo labai nusikaltęs, atkreipė dėmesį į to vaiko maldą, tai jis pradėjo kartu su juo melsti Dievo pagalbos. Staiga jis pamatė dangaus angelą, kuris jį laikas nuo laiko ateidavo paguosti ir paskatinti reikiamą laiką čia iškentėti. Angelas sakė jam, kad to vaiko malda gerokai prisidėjo prie jo išlaisvinimo. Vaikas meldėsi ne dėl savo gerovės ir sveikatos ateityje, bet už vargšes sielas, už būtybes, kurių jis net nematė. Tokia karšta malda būna išklausoma. Šis mirusysis tad, savo kentėjimo vietą, kur jis kadaise tiek daug blogio pridaręs buvo ir todėl čia buvo pririštas, galėjo apleisti. Jį nuvedė nuo žemės į dvasinį pasaulį, į Dievo viešpatystę. Ten jis toliau turėjo skaistintis, bet jau ne tokiose blogose sąlygose - ten jis bus ir pamokinamas.

Šį skyrių baigiant, atkreiptinas dėmesys į sekantį dalyką:

+ Visuomet yra dvasių, kurios ieško pagalbos, kurios pagauna nuoširdžiai besimeldžiantį žmogų, kurios seka besimeldžiantį žmogų ir per jo maldą patenka į tam tikrą vibravimą. Dvasia, kuri tokį šviečiantį vibravimą, virpėjimą randa ir juo

persiima, pradeda pati šviesti ir tampa šviesia. Per didėjančią šviesumą ji pasidaro lengvesnė, ko pasėkoje po kurio laiko ją galima nuvesti į aukštesnę vietą. Kadangi tokios dvasios tuomet nori ir ką nors duoti, tai jos apsaugoja tą žmogų.

+ Jei mums su mūsų maldomis pavyksta kokias sielas ilgai (vokiškai nachhaltig) pagelbėti, tai ji mums, kai grįšime į aną pasaulį, stengsis padėti, norėdama atsidėkoti už jai suteiktą pagalbą. Principiniai yra taip, kad už gerą, kurį mes darome, mums keleriopai atlyginama.

Kiek gali maldos mirusiems pagelbėti (maldų ribos)

Yra žmonių, kurie maldose už mirusius nemato jokios reikšmės, bet taip yra žmonių, kurie maldas už mirusius pervertina, ypatingai dėlto, kad jie neima rimtai atpirkimo arba atitaisymo būtinybę ir nežino dvasinių dėsnų. Sulyg dvasiniu mokytoju Juozu, neteisinga galvoti, kai žmonės tiki, kad maldos užtenka nusidėjusiam tuojau atidaryti kelią pakilti aukščiau aname pasaulyje. Žinoma, malda mirusiajam aname pasaulyje suteikia malonumą ir jam pagelbsti. Ji jį paguodžia, ji palengvina jo padėtį ir duoda jam vilties - jis tuomet su didesniu džiaugsmu ir energija bandys savo uždavinius atlikti. Tačiau apsisunkinusių dvasių (vokiškai belasteter Geist) maldomis neįmanoma perkelti į geresnę padėtį. Tik tuomet, jei dvasia pati stengiasi pagerėti, jei ji savo įsitikinimą pakeičia ir Dievo ilgisi, tuomet gali ji iš savo kančios būti išgelbėta.

Panašiai yra su *ypatingai apsisunkinusių* dvasiomis: malda ir jų neišgelbsti nuo pragariškų kančių. Bet, tačiau, malda joms suteikia - kaip jau buvo sakyta - laikiną pagerėjimą, sukelia kuriam laikui gerą savijautą; bet vėliau vėl atsiranda nemalonus, jei blogis nepašalinamas su šaknimis. Blogį sudaro neteisingas galvojimas ir noras, kuris atitinkamos dvasios sieloje dar randasi. Arba reikalas eina apie atitaisymą (vok. Wiedergutmachung), kuomet apsinkintoji dvasia taip ilgai turi kentėti, kol jos siela nuskaistinta, kam, žinoma, reikia tam tikro laiko.

Labai nusidėjusiam mirusiajam, kuris *dvasiniame kalėjime* randasi, iš pradžių malda gali visiškai nieko nepadėti. Apie tai mūsų dvasiniai mokytojai štai ką pasakė: „Jei žmogus padarė nusikaltimą, tai žemiškas teismas jam uždėda sunkią bausmę ir nuteistasis, bet iš pradžių, negaus jokių palengvinimų. Visai taip yra ir dvasiniame pasaulyje. Kas, būdamas žmogumi, nesismulkinu nužudyti kito arba per nepykantą ir pavydą kito gyvenimą sugriauti, tą atitinkamai nuteisia ir dvasinis įstatymas. Iš pradžių kurį laiką jam nesuteikiami jokie palengvinimai. Jo giminės gali už melstis kiek tik nori - jis turi savo bausmę atlikti“. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, dvasinis įstatymas yra dar daug griežtesnis nei žemiškas.

Kyla klausimas, ar prasminga iš viso už tokį melstis. Atsakymas yra aiškus - TAIP, nes sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, malda, kylanti iš žmogaus sielos gelmių, yra kas tai gyvo, o viskas kas gyva nedingsta. Tokia malda gali laikinai neduoti nieko gero atitinkamam mirusiajam. Bet vėliau, kai jis dalį savo bausmės atliko, aplanko jį paguodžiantys, rūpestingi angelai ir jam paaiškina, kad už jį buvo meldžiamasi. Dabar svarbu, koks jo įsitikinimas:

+ Jei jo galvosena vis dar kupina nepatenkinimo ir neapykantos, tai tokiu atveju angelo žodžiai jam neturi reikšmės - jis nekreipia į juos dėmesio ir nenori nieko apie

tai girdėti. Jei angelas pamato, kad ta dvasia dar nelinkusi priimti pamokymų ir savo vidinį nustatymą pakeisti, tai jis ilgesnį laiką jos neaplinkys. Mirusysis lieka toliau savo sunkioje padėtyje - jam kurį laiką neteikiami palengvinimai. Malda jam dar neteikia gerumo, kol jis nepakeis savo nusistatymo.

+ Visai kas kita, jei jis įžiūri, kad jis kaipo žmogus negerai elgėsi. Jei jis apgailestauja ir prašo Dievo atleidimo, tai tuomet angelas gali pas jį daugiau pasiekti, pranešdamas, kad už jį buvo meldžiamasi. Ta malda yra jam lyg pasveikinimas, kaip dovana, kaip vaistas - jį nuramina ir trumpai pradžiugina. Jis džiaugiasi, kad nebuvo užmirštas, jis žvelgia su didesne viltimi ir pasitikėjimu į ateitį.

Iš to matome, kad galiausiai svarbu mirusiojo įsitikinimas, kada maldos suteikia jam gerumo. Jei pas sunkiai nusidėjusius tai kartais užtrunka keletą metų, tai neturėtume nustoti už juos melstis. Tikrai kartą ateis laikas, kai jiems mūsų maldos bus į gerą ir jiems bus didelė pagalba.

Jei mirusysis dar negali maldos priimti, kadangi jis yra be supratimo, tai malda tokiu atveju irgi nėra veltui - ji nukreipiama kitiems mirusiesiems, ji suteikia jiems gero. Šitie tas maldas priima kaipo paguodos balzamą kol jie pasveiksta.

Yra ir tokių mirusiųjų, kurie mano, kad *vien tik* melstis užtenka ir tuomet dangiškieji vartai atsivers ir jie tuomet taps palaiminti. Jie nekreipia dėmesio į juos pasitinkančių Dievo dvasių perspėjančius žodžius, bet tuoj pat atsiklaupia, suneria rankas ir meldžiasi. Tačiau jų malda angelų nepaskatina jiems pagelbėti - tai nėra pamaldi malda, todėl ir nieko neįvyksta.

Kaip malda pasiekia mirusiuosius?

Yra visokių galimybių maldai pasiekti mirusiuosius. Priklauso nuo situacijos, kurioje viena vertus, besimeldžiantis žmogus randasi ir, kita vertus, mirusysis randasi:

a) Per mintį kaipo dvasinį spindulį

Įsijaučiama ir įsigalvojama į numirusįjį - ir per tą „dvasinį spindulį“ susijungiama su juo (telepatinis perdavimas).

b) Per angelą sargą - jis tą maldą numirusiajam nuneša pats arba leidžia kam nors nunešti

Jei ant žemės sukalbėta malda turi mirusiajam duoti naudą, tai meldėjo angelo sargo uždavinys yra, maldą nunešti. Angelas sargas gali maldą arba pasveikinimą pats mirusiajam nunešti arba pavesti kitai dvasiai tai atlikti.

c) Kai mirusysis atvedamas prie besimeldžiančiojo žmogaus

Gali būti ir taip, kad angelas sargas mirusįjį atveda prie besimeldžiančiojo žmogaus, jei tai leistina, taip kad jis maldą tiesiog iš besimeldžiančiojo perima (vokiškai *aufnehmen* - vert.).

d) Per gailestingumo ir globos dvasias

Jei žmogus, kuris dvasiniai aukščiau stovi, nenuilstamai meldžiasi už tam tikrą mirusįjį, kur jis man mano, kad jam malda ypatingai reikalinga, tai tokia malda gali būti atnešama Dievo gailestingumo globos dvasiai. Ši dvasia tuomet paprašoma,

kad ji bandytų tai kenčiančiai dvasiai palengvinimą suteikti. Žinoma, ir šis angelas privalo laikytis įstatymų, bet jis turi daugiau įtakos nei kiti ir taip jis bandys, progai pasitaikius, kenčiančiai dvasiai suteikti palengvinimą.

Danguje negalima vietos nusipirkti

Paskutiniaisiais šimtmečiais su malda už mirusiuosius buvo nemažai piktnaudžiaujama. Kaip dažnai buvo leidžiama už pinigus melstis už savo mirusius artimuosius, tikint, kad Dievas tai užskaitys mirusiajam. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, aukos už mirusiuosius yra nepagrįstos, jei iš to daromas biznesas. Tačiau jos mirusiajam atlyginamos tuomet, jei auka jo prisiminimui ir dieviškame įsitikinime gerą darbą atlieka, ir kartu Dievo prašoma, kad tos aukos labdarą mirusiajam kaipo atlyginimą užskaitytų.

Nulemia aukotojo pažiūros

Paviršutiniškas ir apskaičiuojantis elgesys negali miriajam padėti. Čia irgi taip pat kaip ir su malda: malda, sukalbėta be pamaldumo, be atsidavimo Dievui nebus Dievo išklaudyta. Ką ir bedarytume, visuomet svarbu mūsų įsitikinimas, kurį turime. Darbas turi būti atliekamas su šventumo jausmu, atitinkantis dieviškumui. Jei projektas surištas su bizniu, tuomet Dievo pasaulis su tuo neturi nieko bendro, nes Dievas nedaro biznių. Su pinigais negalima dangaus nusipirkti.

Tačiau kas savo pinigus tikrai geram tikslui ir su noru padėti artimiems, investuoja, to pastangos bus pripažįstamos, nors ir būtų mažutėlė viltis, kad gal Dievas už tai atlygins. Mūsų dvasiniai mokytojai mums prikaišiojo, kad mes, jei būsime visai sąžiningi, turime pripažinti, kad gerus darbus darėme ir truputėlį su apskaičiavimu, būtent, kad jie netik kitiems, bet ir mums į gero atneš.

Esant žmonėms skirtingų įsitikinimų, Dievo pasaulis įvertina įvairiai tokius pat arba panašius darbus. Kai vienas žmogus mano, kad jis su savo darbu padarė didelį dalyką, tai Dievo pasaulis gali ne visai taip įvertinti. Toks pat darbas, atliktas kito žmogaus, atneša didelį atlyginimą, kadangi žmogus jį atliko, būdamas kitokių pažiūrų ir įsitikinimo - be jokių apskaičiavimų.

O kaip yra su gedulingomis pamaldomis? Čia nulemia, ar pamaldose meldžiamasi susikaupusiai ir pamaldžiai, ar ne. Jei gedulingos pamaldos atlaikomos tikrame pamaldume, tai pagelbstima kiek tai prileidžia įstatymas. O jei tokios pamaldos tik tuščia ceremonija, tai jos bereikšmės. Tokiu atveju, sulyg mūsų mokytoju Juozu, vienas pamaldžiai sukalbėtas Tėve mūsų gali daugiau pasiekti.

Kas su neteisingais pažadais išnaudoja kitų gerą valią, tas save labai apsunkina.

Žmonės, kurie savo neteisingais pažadais kitų gerą valią išnaudoja, klaidinančiai sakydami, kad jie galėtų su savo maldomis mirusius artimuosius išgelbėti arba net ko gero sau danguje gerą vietą nusipirkti, nusideda t.y. apsunkina save labai. Dvasinis mokytojas Juozas tame sąryšyje pasakojo apie vieną vyrą, kuris kitus tikino, kad jis galės jų mirusiems artimiesiems arba ir jiems patiems išmelsti vietą danguje. Jis kreipėsi ypatingai į tokius žmones, kur neseniai kas nors mirė. Kai kuriems jis padarė įspūdį ir pagaliau sutiko jo pasiūlytą patarnavimą priimti, juolab matydami ant jo raščiukų, kiek daug per jo maldą buvo jau išgelbėta. Ir jie norėjo, kad jų artimieji dėka

jo maldos neužilgo būtų geresnėje padėtyje. Buvo net žmonių, kurie paprašė už juos pačius melstis, kad jiems vėliau būtų gerai, kai jie bus mirę. Tas vyriškis su savo netikrom maldom už vargšes sielas padarė gerą biznį.

Kai jis numirė, tai jį dieviškasis pasaulis dėl jo suvaidinto pamaldumo ir žmonių suvedžiojimo smarkiai peikė - jį pavadino šantažistu ir melagiu. Jį nuvedė į vienišą vietą, davė jam lentelę ant kurios surašyti Dešimt Dievo įsakymų - ten jis turėjo pakankamai laiko apie savo žemišką gyvenimą išsamiai pagalvoti ir su Dievo įsakymais susipažinti. Tik po kelių metų atėjo Dievo dvasia ir atnešė jam Kristaus mokslą, ypatingai evangelijas, kad jis galėtų jas studijuoti. Vėliau ir vėl atėjo Dievo dvasia, kuri jį nuvedė į bendrabutį, kur jis galėtų išmokti bendrai su kitais gyventi; čia jis gavo uždavinį. Tuo pačiu metu jis buvo išsamiai mokinamas, tiek kiek jis galėjo suprasti, apie Dievo išganymo ir tvarkos planą.

Kurį laiką vėliau, šis vyras buvo pasiūstas į naują žemišką gyvenimą. Tačiau jis egzamino vėl neišlaikė, nes jis ir vėl žmones šantažavo ir apmelavo. Po keletą dešimtmečių jį vėl paruošė kitam žemiškam gyvenimui. Šį kartą jis buvo taip „paženklintas“, kad jis tame žemiškame gyvenime viską sutvarkė. Tai reiškia, jis šiame naujame žemiškame gyvenime negalėjo kalbėti, nes norėta sutrukdyti, kad jis kitus savo neteisingais pažadais šantažuoti ir apmeluoti negalėtų. Be to, jis buvo raišas ir sunkiai girdėjo, dėl ko jam teko daug pažeminimų išgyventi. Jis visiškai priklausė nuo kitų žmonių geraširdiškumo. Jo vidus, jo dvasia žinojo kodėl jis turėjo taip gyventi, kadangi jis kitaip neužsitarnavo. Sulyg dvasiniu mokytoju Juozu, jo dvasiai tai net patiko, nes reikėjo pagaliau įvesti tvarką į jo dvasinį pakopimą. Per išgyventus pažeminimus jis tapo kuklus. Kai po šio gyvenimo jis vėl pabudo dvasiniame pasaulyje, tai galėjo kalbėti ir vaikščioti, už ką jis buvo labai dėkingas. Tokiu būdu jis savo kaltę atmokėjo ir per tai susikūrė sau naują pradžią.

Mirusieji irgi meldžiasi už mus žmones

Mūsų dvasiniai mokytojai mums pakartotinai pasakojo, kad mūsų mirę artimieji mumis žmonėmis domisi ir už mus meldžiasi, jei jie dar jaučia ryšį su mumis. Ypatingai tie mirusieji, su kuriais mes šiame pasaulyje turėjome labai artimą ryšį, domisi mumis ypatingai, jie angažuojasi už mūsų gerovę ir meldžiasi pas aukštesnes dvasias už mus. Jų susidomėjimas mumis išlieka gana ilgai.

Jie nori, kad mes, kai į dvasinį pasaulį grįšime, gautume gražią vietą. Jie jau dvasiniame pasaulyje siekia mums ką gero padaryti ir mus pozityvia prasme paveikti. Tai daryti jie turi įvairių galimybių:

- ✦ Jie susiranda Dievo dvasias, kurios turi galimybę pas mus ateiti, mus inspiruoti ir vesti.
- ✦ Jie taip pat gali dvasias, kurios jau ilgai dvasiniame pasaulyje yra (dvasios kopiančios aukštyne) paprašyti, pažiūrėti jų artimųjų ir jiems nunešti žinią ir dievišką palaimą.
- ✦ Arba jie bando rasti kontaktą su tomis dvasiomis, kurios šiaip ar taip gerai žino kelią į tą kaimą, į miestą, į buvusią tėviškę. Toms dvasioms jie išdėsto savo pageidavimus, o šios priima tuos norus ir prašymus. Progai pasitaikius, jos aplanko

tuos žmones ir bando joms pateiktus pageidavimus ir prašymus realizuoti, ar tai būtų juos paguosti, jiems gyvenimą palengvinti arba suteikti jėgų sunkius laikus pergyventi.

✦ Tam tikrais laikais mirusiems artimiesiems leidžiama ir patiems grįžti į žemę. Tuomet jie stengiasi atkreipti į save dėmesį. Gali būti, kad mes tuomet staiga pagalvojame apie mirusius tėvus, apie artimą giminaitį arba draugą. Arba mes galime jų buvimą jausminiai pajusti.

Mirusieji gali geriau nei mes žmonės permatyti, kas vyksta ir kokias konsekvencijas mūsų, žmonių, šio ar to elgesys turi. Todėl jie, kai jau kas nors negero pradeda vystytis, paprašo aukštesnių dvasių sutikimo, savo žemiškais artimaisiais pasirūpinti. Pagal reikalą, jie paprašo ir patarimų, kaip jie galėtų atitinkamai žmogui žemėje pagelbėti, pavyzdžiui, apsaugoti nuo nelaimės arba nuo gundymų nuvesti.

Galbūt jiems bus laikinai leista asmeniškai būti pas artimą žemėje ir savo sumanymą įgyvendinti. Ar jie savo planą pas artimą galės įgyvendinti arba jį atitinkamai vesti, priklauso galiausiai nuo to žmogaus valios. Jų pagalbos laikotarpis ribotas, kadangi jie turi ir dieviškame pasaulyje uždavinių atlikti.

Neturime manyti, jei mirusieji jau ilgai yra dvasiniame pasaulyje, kad jie mumis, žmonėmis, nesirūpina. Po to, kai jie įsijungė į gerą dvasinį pasaulį, ten jie turi savo uždavinius atlikti ir negali nuolat būti pas mus. Vis dėlto jie turi galimybę su mumis, žmonėmis, kontaktą palaikyti ir už mus melstis.

Su sekančiais pavyzdžiais parodysime, kaip mirusieji įvairiais būdais bando savo artimiesiems žemėje padėti:

Mirusieji siunčia Dievo dvasias pas savo artimuosius ant žemės

Dvasinis mokytojas Juozas pasakojo apie mirusį, kuriam jo ant žemės likusioji šeima daug rūpėjo, bet po ilgo sunkaus žemiško gyvenimo jis neįsijungė noro grįžti į žemę. Savo šeimos likimą jis atidavė į Dievo rankas ir paprašė aplinkui esančias dieviškas dvasias rūpintis jo artimaisiais ir jiems paaiškinti, kad jis ir aname pasaulyje už juos meldžiasi taip kaip jie už jį. Dieviškasis pasaulis su džiaugsmu išpildė šį jo norą, kadangi tas mirusysis žemėje būdamas didelį žingsnį aukštyn pakopė. Dievo dvasios vis ir vis aplankė jo artimuosius. Šitie jautė, lyg jų miręs tėvas dažnai pas juos yra. Tačiau tikrovėje tai buvo dvasios, kurioms buvo pavesta tiems žmonėms padėti, juos paguosti ir juos sustiprinti jų gerame kelyje. Jei žmonės po gero žemiško gyvenimo su nuopelnais grįžta į dvasinį pasaulį ir čia prašo jų artimaisiais ant žemės pasirūpinti ir jiems pagelbėti, tai Dievo dvasios ateina į žemę ir daro, kas joms leista.

Mirusieji patys pagelbėja savo artimiesiems ant žemės

Kaip jau girdėjome, gali būti, kad patiems mirusiesiems leidžiama savo artimiesiems ant žemės pagelbėti. Pavyzdžiui, vienam mirusiam ūkininkui buvo leista savo sūnų, taip pat ūkininką, bažnyčioje inspiruoti, kad jis savo sergantį gyvūną uždengtų šilta antklode, kad šis galėtų pasveikti. Sūnus labai rūpinosi savo gyvūnu, nes bijojo jį prarasti, kas jam būtų buvęs didelis nuostolis. Namuose ūkininkas dėl daugelio darbų neturėjo laiko ramiai minutei, todėl negalėjo pajusti ką jam dvasinis pasaulis norėjo pranešti. Bažnyčioje buvo geriausia proga ramybėje pamastyti. Nors buvo sakomas

pamokslas, bet ūkininkas galvojo tik savo sergantį gyvūną ir negirdėjo pamokslininko žodžių. Tokioje ramioje atmosferoje ūkininkas galėjo pagauti, ką jam miręs tėvas norėjo perduoti. Po pamaldų greitai parėjęs namo padarė tai ką per inspiraciją įgavo ir rezultatas buvo teigiamas. Ūkininkas tačiausiai manė, kad jis pats užėjo ant tos minties ir nenujautė, kad tai buvo jo mirusio tėvo inspiracija. Tėvas buvo gavęs žinią apie jo sūnaus rūpesčius - jis paprašė leidimo jam padėti. Kadangi jis pats buvo save dvasinio pasaulio globai pavedęs, tai jis negalėjo taip sau apleisti tą pasaulį.

Kitas pavyzdys pasakoja apie vieną moterį, kuri bažnyčioje buvo paskendus maldoje dėl savo sunkiai sergančio vyro. Ji žinojo, kad jis neužilgo turės mirti. Tačiau ji vis dėlto prašė Dievo jį išgelbėti; bet jei jo valia, kad jis turi mirti, tai kad jis primtų jį ramybėje ir palaimoje. Ji buvo labai nuliūdusi, verkė ir meldėsi. Bet staiga ta moteris apturėjo jausmą lyg ji būtų paguosta - ji instinktyviai turėjo pagalvoti apie savo anūkę, kuri būdama dviejų metų mirė. Ta paguoda ištikrųjų atėjo iš jos mirusios anukės, kuri, pagal mūsų laiko apskaičiavimą, dabar jau buvo septynių ar aštuonių metų. Mergaitė paguodė savo senelę, įsijungdami į jos galvojimą jai sakė, kad ji nebūtų nuliūdusi ir neverktų, ji nueisianti pas senelį ir ir kurį laiką dvasiniame pasaulyje pas jį gyvensianti; ten skausmų neturėsianti. Mergaitę buvo viena Dievo dvasia atvedusi, kad savo senelę paguostų. Ši gavo jėgų ir drąsos, bet nežinojo iš ko gavo. Šitas pavyzdys aiškiai parodo, kad net mirusieji vaikai gali savo artimiesiems padėti.

Dievo dvasios mirusiuosius apmokina, kaip jie gali savo artimiesiems ant žemės padėti

Tam tikromis aplinkybėmis Dievo dvasios mirusius pamokina, kaip jie gali geriau už savo artimuosius melstis ir jiems padėti. Mirusįjį, pavyzdžiui, Dievo dvasios gali nuvesti prie kryžiaus, kur jam patariama prie kryžiaus atsiklausti ir melstis už savo artimuosius - prie kryžiaus, kur nuolat žmonių ateina. Jam patariama tą kryžių visai susikaupusiai į savo sąmonę paimti, būtent kaip šviesos ir išgelbėjimo simbolį, o ne kaip kančios simbolį. Viską ką kryžius turi pasakyti, pergyvenimą ir išlaisvinimą, jis turi giliai į save įsidėti. Visa tai jis turi įjungti į mintis apie savo pasilikusius artimuosius.

Atėjus palankiai valandai, jis turi nueiti prie savoartimųjų ant žemės ir pabandyti tai ką jis pergyveno jiems perduoti. Tai reiškia, jis turi kryžių, iš kurio stiprybė ir išlaisvinimas nuolat išteka, kaip poveikslą prieš savo artimuosius ant žemės nešioti, kad visa tai patektų į jų sąmonę. Jei jis gali vienam ar kitam per miegą sapne parodyti, yra tikimybė, kad tas žmogus bent dalinai tą vaizdą pabudęs prisimins. Tokiu atveju jis svarstys apie kryžiaus reikšmę, bet jis nežinos, kad vienas miręs mielas artimasis jį nori išjudinti ir jo dėmesį į kryžiaus reikšmę, t.y. į anos pusės gyvenimą ir Dievą, atkreipti.

Panašiu būdu gali ne vieną žmogų mirusieji artimieji su sapno pagalba paskatinti pagalvoti. Galbūt jis pats ras atsakymą, ką pergyvenimas sapne nori jam pasakyti. Bet gali būti ir taip, kad jo angelas sargas įstengia jį pasiekti - tuomet jis duoda jam sapno paaiškinimą ir atsakymą ir bando pakreipti jį į gerą gyvenimą. Taigi, mirusieji turi įvairių galimybių su Dievo dvasių pagalba bandyti žmones įtakoti. Kai kuriems žmonėms tie įtakojimai tačiausiai nepatinka, kadangi jie jo sažinę išjudina. Tokiais atvejais įtakojimas dažnai nustumiamas į šalį arba visai nugramzdinamas ir negeras gyvenimo būdas nesikeičia, ką Dievo dvasinis pasaulis apgailestauja.

Į paveikslą susiformavę prisiminimai apie žmones

Kaip jau buvo minėta, mirusieji prisimena mus žmones ir palaiko su mumis ryšį. Jų pageidavimas su mumis bendrauti gali juose būti toks stiprus, kad jie savo prisiminimus dalinai net nustumia į šalį ir, tartum, savomis jėgomis susikuria paveikslą. Šitą sukurtą paveikslą jie tikrai mato prieš savo akis. Jis matomas ir tiems su kuriais jie gyvena kartu. Kiekvienas atpažįsta kito žmogiškąsias gimines. Kad tokį paveikslą sukūrus, reikia tą žmogų intesyviai prisiminti - mirusysis lyg „materializuoja“ žmogaus formą jo smulkioje materijoje (vokiškai feinstoffliche Materie - vert.), (bet tai ne materializacija grubioje materijoje - vokiškai grobstoffliche Materie - vert.).

Kaip ir pas mus žmones, taip ir mirusieji savo namuose turi savo giminių paveikslų, jie parodo savo svečiams, jei pastarieji dar jų nėra matę. Jei geri pažįstami, kurie dažnai vieni kitus apsilanko, tai jiems paveikslai jau žinomi. Jie dažnai apie tuos žmones yra pasikalbėję ir tad daug ką žino.

Taip pat gali būti, kad mirusieji tuos paveikslus ir vietą, kur jie pastatyti, papuošia. Vieni panaudoja ypatingas gėles iš dangiškų daržų, kiti vėl savo jėgomis suformuoja žvakių ir mažų fakelių ir juos pastato tarp paveikslų savo mylimiesiems prisiminti. Taigi, kas turi mielų giminių ar saviškių dvasiniame pasaulyje, kurie prisimena žemėje likusiuosius taip stipriai, kad jie paveiksluose anoje pusėje egzistuoja, tas gali būti laimingas, kaip mūsų dvasinis mokytojas sako. Jie suteikia žmogui, kai gali prie jo priėti, dvasinės pagalbos.

Kai artimieji ant žemės miršta ir ateina į aną pasaulį, tai pamažu ir jų paveikslai padedami į šalį. Tuomet juk giminės randasi kaip dvasios dvasiniame pasaulyje ir vieni kitus gali aplankyti ir per tai atsiranda asmenišką kontaktą.

Laiko bėgyje aname pasaulyje gyvenantiems, prisiminimas apie žemišką pasaulį dingsta. Tačiau šiame sąryšyje yra didelių skirtumų. Yra mirusiųjų, kurie gan greit netenka prisiminimų apie žemę, kadangi jie mirė būdami kaip maži vaikai. Vėl yra dvasių, kurios po žemiškos mirties jau ilgai dvasiniame pasaulyje gyvena. Pasikeitus jų sąmoningumui, dinga ir prisiminimas apie jų ankstesnę egzistenciją kaip žmogus, ypatingai kai giminaičiai, gyvenę žemėje, jau irgi atėjo į dvasinį pasaulį.

Dar yra mirusiųjų, kurių prisiminimai apie žemišką gyvenimą blogi. Jie, pagal galimybę, nenori būti primenami apie buvusį žemišką gyvenimą - tokiu būtu jie dingsta iš jų dvasinės atminties. Žinoma, svarbu kokiam lygyje randasi dvasia. Nuo to priklauso, ar jos prisiminimai apie buvusį žemišką gyvenimą gali išlikti, ar jie iš jos dvasinės sąmonės ištrinami.

Mirusiuosius reikia paleisti

Kai aulštą išsivystymo lygį pasiekęs mirusysis grįžta į dvasinį pasaulį, jis žino, kad reikia į dievišką tvarką įsijungti. Jis iš savęs bando ryšį su žemišku pasauliu ir giminėmis greičiau susilpninti, nei jį sutvirtinti. Jis ryšį sutvirtintų, jei nepriimtų dvasinių būtybės vedimo, jis grįžtų į žemę pas saviškius pajusti jų artumą arba jiems pagelbėti. Kaip neišsijungusi dvasia, tiesa, galėtų saviškiams ji mažai padėti. Jei tačiau ji yra įsijungusi į dievišką tvarką, tai iš ten ji gali, bendradarbiaudama su dieviškomis būtybėmis, žymiai efektyviau savo artimiesiems žemėje pagelbėti.

Yra žmonių, kurie negali atskyrimą nuo mirusiojo nugalėti ir mirusį su savo stipriu liūdesiu taip stipriai prie savęs pririša, kad šis negali tapti laisvu. Savo dideliu liūdesiu ir intensyviu ilgesiu mirusiojo, pritraukia jį lyg su magnetu ir taip sujungia su savo žmogišku galvoju ir jo jausmais. Jie nepaleidžia mirusiojo ir taip sutrukdo jo pažangą dvasiniame pasaulyje. Mirusysis yra sujungtas stipria ilgesingos vienybės juosta su liūdinčiu žmogumi, mirusysis mato liūdinčiojo mintis ir jaučia liūdinčiojo jausmus ir todėl negali pažengti į priekį.

Numirusis jaučiasi nelaimingas. Jis turi galimybę Dievo dvasių paprašyti, jam padėti jį nuo to ryšio atpalaiduoti. Kad galėtų iš viso šita galimybė pasinaudoti, pirmiausia jis turi įžiūrėti, kad iš viso galima į dieviškas būtybes su tokiu prašymu kreiptis. Mirusysis tad lieka prie žemės pririštas ir būna liūdinčio žmogaus įtakoje su žemišku galvoju. To pasėkoje jis nesikreipia į Dievo dvasias.

Taip pat yra ir tokių mirusiųjų, kurie nueina pas Dievo dvasias ir jų prašo pagalbos, kad jie pagaliau turėtų savo dvasinę laisvę ir kad padarytų taip, kad jie daugiau nepastebėtų kaip jų artimieji dėl jų liūdi. Toliau prašo jie, kad dvasios duotų artimiesiems kokį nors uždavinį ir per tai būtų nuo liūdesio nukreipti ir pradėtų apie kitus reikalus galvoti.

Iš to kas iki šiol buvo pasakyta, matome, vieną vertus, kad mes su mirusiais, turėdami gerą prisiminimą ir didelę viltį, kontaktą palaikome ir, kad už juos meltumėmės. Kita vertus, neturėtume jų su pernelyg dideliu liūdesiu pririšti prie savęs ir prie žemės, bet juos paleisti. Mes galime jiems atsipalaidavimą nuo mūsų ir žemės tuo palengvinti, kad mes mirusiojo prašome,

- kad apleistų žemės sferas, įsijungtų į Dievo tvarką ir neitų savais keliais;
- kad jis užsiimtų su savo praeitimi, įžiūrėtų savo klaidas ir silpnybes, sutiktų atitaisyti ir atleisti kaltininkams;
- kad jis be to dar prašytų Dievo nuolaidumo ir atleidimo ir kad liktų jam paskirtoje dvasinio pasaulio apylinkėje, kad ten įsijungtų į egzistuojančią tvarką ir bendruomenę ir kad jam paskirtą uždavinį atliktų.
- Galiausiai palinkėkime jam Dievo palaimos jo tolimesniame išsivystymo kelyje.

Džiaukimės, žinodami, kad mirusieji randasi dieviškame pasaulyje. Ir jei gerame prisiminime esame su jais susijungę, tai jie mums paruoš palaimintą pasimatymą. Jie juk pirma mūsų nuėjo ir mums paruošia mūsų kelią.

Jei mus kamuoja nežinomybė, kur mirusysis galėtų būti, tai mes turime galimybę prieš užmiegant Dievo prašyti, kad jis mūsų paguodai ir nuraminimui, miegant padarytų ryšį su misusiuoju. Jei bus Dievo valia mums tokį žinojimą suteikti, tai mes jį apturėsime. Bet jei Dievas nenori to, tai nebūkime nelaimingi, kad nežinome kur mirusysis randasi.

Malda prie kapo

Apie dvasinį ryšį su mirusiais *meldžiantis prie kapo*, dvasinis mokytojas pasisakė sekančioje prasmėje:

Nebūtinai yra taip, kad mirusysis eina pas savo kapą gėlių pažiūrėti. Kuris, būdamas žmogumi, gerą darė, tikrai nebus prie tos vietos pririštas kur jo kūnas guli - dvasia turėtų irgi būti laisva. Priešingai, ryšį su mirusiuoju galima daug geriau atstatyti, jei namuose žvakę uždegame, atminimui gal dar šalia pastatome gėlių ir pamaldžiai Tėve mūsų sukalbame. Dievo dvasios jaučiasi labiau pritraukiamos nuoširdžios maldos namuose, nei paviršutiniškos maldos prie kapo. Mirusiajam svarbiau, atitinkamą žmogų matyti jo aplinkoje, kur jis su meile jo prisimena. Žinoma, žmogus gali eiti į kapines ir gėlių prie savo mylimųjų kapo padėti. Bet tai neturėtų tapti kasdienybe - neturėtų visas ilgesys būti nukreiptas į kapą.

Susitaikinimas su mirusiais

Kai kurie žmonės apleidžia žemę, nesutvarkę kai kurių apsunkinančių santykių su artimaisiais. Negatyvus santykis galėtų būti atsiradęs, pavyzdžiui, per nesantaiką ir neapykantą dėl šmeižto, apgavystės, medžiaginio pakenkimo, nuskriaudimo, priespaudos, išnaudojimo ir kūniškų, sieliškų bei seksualinių kankinimų. Tačiau gali būti tik ir vaidai, kadangi mirusiajam, dar esant žmogui, buvo pakenkta arba nepritarta jo nuomonei.

Mediume nr. 29 (Įstatymai 16-20) išdėstėme, kad tai, kas žemėje surišta, bus ir danguje surišta ir kas žemėje atrišta, bus ir danguje atrišta. Tai yra nesantaika, neapykanta ir kiti neigiami jausmai suriša tuos paliestus asmenis ir užblokuoja tolimesnį vystymąsi. Jie ir po mirties yra surišti su nesantaikos ir neapykantos juosta tol, kol jie savo santykį nesutvarko.

Todėl ypatingai svarbu, apsunkintus santykius pagal galimybę dar žemėje sutvarkyti - *kaltininkas* turi stengtis atitaisyti ir vidiniai sutikti eventualias vėlesnes konsekvencijas aname pasaulyje priimti. *Nukentėjusysis* turi pabandyti suprasti, kokios buvo dvasinės gilesnės priežastys to įvykio ir savęs klausti, ką tas patyrimas gali man reikšti, ir būti pasiruošusiam, atleisti ir galiausiai dalyką perduoti Dievui.

Pagal mūsų mokytojų pranešimus, aname pasaulyje sunkiau apsunkintus santykius sutvarkyti, nei žemėje. Todėl mes turėtume su žmonėmis ir mirusiais, su kuriais kaipo kaltininkas arba kaipo nukentėjusysis turime apsunkintą santykį, susitaikyti. Tai gali įvykti per mūsų maldą už juos, su jais mintyse pasikalbant, jiems mūsų padėti paaiškinant, išklausant juos apie jų padėtį, jiems atleidžiant ir Dievo prašant, kad jis ir jiems suteiktų jėgų santykio išaiškinimui ir atleidimui.

Bet taip pat įmanoma, naktį kai kūnas miega, pasiryžti su mirusiuoju užmegzti kontaktą ir su juo apie tai pakalbėti. Mirusysis tuomet sužino, kad apgailestaujama - ir susitaikinimas gali įvykti.

Alfred Dalliard

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)

